

Liv; men naar der overhovedet skal være Tale om at lade denne lille Befolkning leve i Fred, vil jeg tillade mig at fremhæve, at hvis denne Tænke skulde være fremsat med nogen Nytte, skulde den være fremsat for længe siden; men nu er det sandelig for sent. Jeg skal minde om, hvad der skete i 1829, da Kaptajn Graah blev sendt af den danske Regering paa en Ekspedition til Vestkysten af Grønland. Det var den første Ekspedition fra dansk Side, som blev sendt ud til Vestkysten af Grønland. Kaptajn Graah naaede den Gang omtrent 80 Mil op langs Kysten og traf midtvejs en Befolkning paa 5—600 Estimoer, der levede i et Distrikt, som man senere har kaldt Tingmiarmiut, der bestaar af en Samling Bopladsjer. Det er saaledes paa Grønland, at Befolkningen vel bor spredt, men dog samler sig i Reglen om et Midtpunkt, og et saadant Midtpunkt er Tingmiarmiut. Da Holm i 1884 kom op til dette Distrikt, var Befolkningen gaaet ned fra 5—600, som jeg nævnte før, til 130. Vil man nu spørge, hvorledes er denne Forskel bleven til i Tidens Løb; er det ganske sikkert, at en stor Del af disse Mennesker, der altsaa ere gaaede bort, ere gaaede bort paa Grund af Sygdom og Hungersnød, og at dette altsaa med andre Ord har været en væsentlig Aarsag til Befolkningens Aftagen i denne Periode; men en Del af Ostlændingerne ere ogsaa gaaede over paa Vestkysten. Kaptajn Graah har fortalt om vore Kolonier paa Vestkysten, og Ostlændingene have set Skydevaaben og forbedrede Erhvervsredskaber, og saa er Uroen kommen op i Befolkningen; den har følt sig tiltrukket af alle de mange Herligheder, den mente, vare omme paa Vestkysten. Vi vide med Sikkerhed, at en Del af Ostlændingene ere flyttede om paa Vestkysten og have boet i de sydlige Bopladsjer i Julianehaab, men det har ikke været til Gavn for Ostlændingene, og heller ikke for Grønlænderne paa Vestkysten. Det viste sig, at Ostlændingene ikke vare i Stand til at taale den Civilisation, de mødte derovre. Den Proviant, de fik, gjorde dem Stabe, og navnlig vare de ikke i Stand til at modstaa de Influenzaepidemier, som raadede paa Vestkysten. Ostlændingene døde forholdsvis hurtigt; men det gjorde Stabe for Vestlændingene, fordi Bopladsjerne derovre, navnlig de herrnhuttiske,

vare overfyldte i Forvejen; nu kom der flere til, og Tallet blev for stort; thi det er saaledes i Grønland, at den, som erhverver en Søhund paa Havet, føler sig forpligtet til at dele med dem, som ikke have haft Held med sig, og derfor er det af stor Betydning, om en Boplads overfyldes eller ikke. Det var altsaa Resultatet af Graahs Ekspedition med Henhyn til Befolkningen ved Tingmiarmiut. Nu har Kaptajn Holm i 1884 været oppe ved Angmagalik, og nu vil Historien gentage sig. Angmagalikkerne have faaet Underretning om, hvorledes Forholdene ere paa Vestkysten; de have set Skydevaaben og forbedrede Erhvervsredskaber, og Bysten til at drage Syd paa er kommen op i dem. Det er ikke, som den ærede Ordfører sagde før, at Grønlænderne ere et omflakkende Folk, et Nomadefolk, nej ingenlunde. De holde fast ved deres Bopladsjer; men om Sommeren ligge de paa Landet, saa drage de til Fjælds for at jage Rensdyr eller drage til Laksfjorden og rejse Telt derude; men om Vinteren vende de tilbage til deres Vinterbopladsjer og hænge fast ved det Sted, hvor de have hjemme. Altsaa Angmagalikkerne ere ikke gaaede bort fra deres Egn af Vandrelyst; men fordi det ny paa Vestkysten drager dem. Folkevandringen er gaaet noget Syd paa, ikke langt, men dog nok til at vise, hvad der vil komme. Derfor har det den største Betydning for Befolkningen selv, at saa en Station oppe ved Angmagalik. Det er den eneste Maade til at fæstne Befolkningen deroppe; gøre vi det ikke, bliver Følgen ufejlsbarlig, at Befolkningen langsomt gaar mod Syd, og denne Rejse fra Angmagalik Syd paa, indtil de komme til Vestkysten, vil blive af uberegnelige Følger for dem. Mange af dem ville komme til at sætte Livet til, naar de paa denne Rejse, som kræver Nar, maa tage Vinterophold paa fremmede Steder, hvor Erhvervsforholdene ere daarlige, og Hungersnød og Sygdom ville hjemløge dem. — Hvad selve Indretningen af Stationen ved Angmagalik angaar, saaledes som vi have tænkt os den, ønske vi, at den skal være væsentlig afvigende fra de Stationer, som vi have paa Vestkysten. Paa Vestkysten er der væsentligst Indhandling (den Handel, som foregaar fra Grønlænderne til os) Indhandling af Spæk, som koges i Landet til